

[Forsvarsministeren.]

mig bekendt er det saadan i Svejts, at de, der skal aftjene deres Værnepligt, maa delvis i alt Fald, sørge for deres Ekvipering selv, og derfor har man fundet Anledning til, at de, der slipper fri, skal betale en Del som Kompensation.

Jeg betragter det altsaa som særdeles uheldigt, hvis man vilde gennemføre et Forslag som det, der er fremsat af det ærede Medlem, og det ærede Medlem kan i hvert Fald ikke vente nogen Medvirkning fra min Side til Gennemførelse af det.

Nørskov: Efter den udførlige Redegørelse, den højtærede Forsvarsminister har givet for dette Emne, kan jeg fatte mig ret kort.

Det er jo, som det allerede er sagt af det ærede Medlem Hr. Holstein og nu af den højtærede Forsvarsminister, ikke første Gang, dette Spørgsmaal behandles her i Rigsdagen. Det er rigtigt, at der i den parlamentariske Skattekommissions Betænkning findes tvende Forslag vedrørende dette Spørgsmaal, og det er ogsaa rigtigt, at man i Landstinget har drøftet det, nemlig i 1916. Da blev der forelagt et Forslag deroppe af 7 konservative Landstingsmænd, og jeg vil ogsaa sige, at hvis der har været noget Tidspunkt, da en saadan Skat var berettiget, var det netop under Krigen, hvor der blev stillet meget store Krav til det værnepligtige Mandskab, idet det blev genindkaldt mange Gange. Men der kom som bekendt ikke noget ud af Forhandlingerne i Landstinget, idet Forslaget blev liggende i et Udvalg. Til Trods for at man altsaa har drøftet Spørgsmaalet flere Gange, dog har aldrig nogen Sinde en ansvarlig Regering fremsat et saadant Forslag, og det er, saa vidt jeg ved, ogsaa første Gang, man drøfter det her i Folketinget.

Selve Tanken om at paalægge de unge, som ikke kommer til at aftjene deres Værnepligt, en Skat, kan jo teoretisk se meget tiltalende ud og har ogsaa noget bestikkende ved sig. Men naar vi kommer ind paa selve Realiteten og skal søge at udforme Tanken i Lovforslags Form, møder man de store Vanskeligheder, som allerede paapeget af den højtærede Minister. Det er nemlig ogsaa saaledes, at Tjenestetiden for det Mandskab, der indkaldes, er noget ulige. Den har tidligere været længere end nu. For Tiden er det saaledes, at en Del kun ligger inde i 5 Maaneder, medens en anden Del ligger inde i 10—14 Maaneder. Her er der altsaa ogsaa en

Ulighed, som jeg ikke kan se man kan udligne ved det foreliggende Forslags Bestemmelser. Og det er vist heller ikke Forslagsstillerens Mening, at denne Ulighed skulde udlignes. Det er Forslagsstillerens Mening, at de, der ikke kommer til at aftjene deres Værnepligt, igennem 16 Aar skal svare en saakaldt Værneskat. Hvis man nu vil gaa ind paa Tanken, mener jeg rigtignok, at det vilde være et alt for langt Aaremaal at strække denne Skat over. Jeg tror ligesom den højtærede Minister, at hvis noget kunde gøre Forsvarssagen upopulær her i Landet, var det det, at de unge gennem 16 Aar skulde svare en saadan Skat. Nej, hvis man skal ind paa Princippet, maa det være saaledes, at denne Skat kun svares i et betydelig kortere Aaremaal.

Det forekommer mig ogsaa, at Genfremførelsen af de Tanker, der er indeholdt i Forslaget, vil komme til at betyde et meget betydeligt Udgiftsbeløb for den unge Mand, der skulde udrede en saadan Skat. Det er jo rigtigt, at det ikke altid er et Offer for den unge Mand at skulle aftjene sin Værnepligt. Der er endogsaa mange, der meget gerne aftjener deres Værnepligt. I Almindelighed maa man vel sige, at det er en Byrde at komme ind som Soldat, men at det ogsaa i mange Tilfælde kan være en Byrde, de unge gerne paatager sig.

Hvad er egentlig Værnepligtens Formaal? For det første naturligvis det at uddanne den unge Mand til at blive et Led i Fædrelandets Forsvar. Men foruden den rent krigsmæssige Uddannelse kan man ogsaa paapege forskellige Forhold, som har med mere civile Formaal at gøre. Foruden Vaabenfærdighed søger den at bibringe den værnepligtige Præcision samt Orden og Renlighed med hans egen Person og hans egne Sager. Den lærer ham en god Holdning, hurtige og adrætte Bevægelser, Nøjsomhed samt Haardførhed overfor Vejr- og overfor legemlige Anstrengelser. Den lærer ham Disciplin og Lydighed overfor givne Befalinger, Respekt og Høflighed overfor den, som staar over ham. Den lærer ham at færdes i Terrænet og finde sig til Rette under forskellige, ofte vanskelige Forhold. Den giver ham Lejlighed til paa lige Fod at omgaa og lære at kende unge Mænd af alle Samfundsklasser, hvilket er af ikke ringe Betydning for hans senere Liv og Virksomhed. Den lærer ham endvidere Betydningen af og Glæden ved Samværet med Kammerater. At den unge Mand i en vis Periode af sit Liv gennemgaar en saadan